

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR RYDBERG.

(Forts.)
— Tala ike så! sade Elin förbrände. — Har jag inte sagt dig, att ingenting pinar mig så, som då du talar om skidmissa mellan dig och mig? Jag kan förtäga allt, men icke det.

— I skolen icke skiljas, sade Adolf. — Min plan är färdig. Jag har kommit hit för att säga er, att i oförklarliga skolen göra er i ordning för en resa. Nedlåggen i en kista de ting af er egendom, som äro ert omvärldigast och älskadt; om tjugofyra timmar skall en släde med pålitlig körven och raska hästar hämta er. I nattens stillhet lämna i denna trakt och utbyta er några timmars resa denna sorgliga boning mot en säker fristad, som jag skaffat er i Stockholm. Jag skall vara förvarar och hälsa er välkommen.

— Är det möjligt, utropade Ingrid, att ni funnit en man, som vill föra de bannlysta undan döden, och en dörr, som vill öppna sig och mota dem som gäster?

— Jag har funnit båda dessa. Låtten nu edra hjärtan! Elin, låt mig se en glädjeslutt i dina ögon! Allt skall med Guds hjälp få en lycklig utgång. Nej, nej, fortfor han, då Ingrid, hvars hela varelse plötsligt fått pytt lif genom denna oväntade förhoppning, gjorde en rörelse, så som om hon velat kasta sig till hans fötter, — inga tacksgesner, förrän vi lyckligt sammanträffat i den fristad, som väntar er! Först då kan jag mota dem.

Men fastän Adolf bejdade denna uttjning af Ingrids oförsvalande tacksamhet gjorde han inte motstånd, då Elin fattade hans hand och förde den till sina läppar. Han tvärtemot lutade sig och slöt henne till sitt bröst.
— Elin, sade han, — hvad jag gör för dig, gör jag för min egen salighet. I detta ögonblick tyckte sig Ingrid, hvars blick tillfälligtvis rikades mot det ena fönstret, urskilja dragen af ett ansikte, som tryckt sig tätt intill rotan.

— Någon är utanför och ser hit in, sade hon.

— Hvar? frågade Adolf.
— Där!... Ingrid pekade mot fönstret, i samma stund forsvan ansiktet. Adolf skyndade ut, gick ett slag kring köjan, men upptäckte ingen. Skogen stod på ena sidan så nära intill köjan, att man endast behöfde taga några steg för att vara dold af hans mörker.

Med kännedom af den rådsla, det vilskepliga folket hyste för att nåkas detta ställe, framför allt sedan skymningen inbrutt, kunde Adolf lugna sig med den sannolika förmodan, att Ingrids ögon skulle gjort sig skyldig till en synvilla.

Läsaren gissar utan tvifvel, att Ingrid sett ett verkligt ansikte, tillhörigt en verklig person, nämligen annan än herr Gustaf Drakes riknekt och Johannas trolofsade Petrus.

Adolf stannade ännu en stund hos köjans invånare, innan han efter ett hjärtligt farväl och varma tacksgesner återtog vägen till Signildsberg. Han skulle näst rättsgill glädje öfver det hopp han fänt, den fortfor han han förtjättad de båda varnerna, om han själf förmått besegra den farhåga, som han väl i deras närvaro förstätt undertrycka, men som nu återkom med ny styrka.

Denna farhåga ägde gulliga skäl. Han hade, som vi förut nämnt, under någon tid invagat sig i den villa, att Suenonius, i trots af sin predikan, som ännu var samtalsämne i församlingen, och sin uppmärksamhet till folket, att hos honom angifva allt hvad de ystade eller trodde sig veta om de förmåda häxorna, likväl slutligen afstätt från de började förföljelserna, vare sig att han kommit till förnuttigare insikt eller lätt bevek sig af Adolfs böner, eller också fruktade hans hotelse. Adolf förelades till denna tro af den skenbara överksamhet prästen iakttag under den tid, då han ordnade de gjorda anklagelserna och författade de skrifter, han ämnade insända till konsistoriet i Strängnäs och teologiska fakulteten i Uppsala. Pastorn var icke öfverförlig och behöfde rundlig tid för att någorlunda fattligt och språkligt ihopskriva sitt opus. Under denna tid voro icke hällt hans predikningar rikade emot troldomsälskade, utan hade återvänt till hans älskingsämne: fördömden af synkretisterna eller dem, som arbetade för en försörjning mellan lutherska och reformerta kyrkorna, för hvilket parti Suenonius med eller utan skäl ansåg sin egen besköp, den fromme och fridsökande Johannas Mathie, stå i spetsen. Orsa-

ken, hvarför han icke fortfor att undra från predikstolen mot häxeriet, var kanske den, att det under hvardagarna allt för mycket påkallade hans tankar och verksamhet, hvarför han åtminstone om söndagarna, för omvärldens skull, ville upprörka sig med det teologiska gräl, hvari nu som bäst det svenska prästerskapet var förjupadt. Men ännu sannolikare var, att han fruktade, det folkets fanatism, ytterligare eggad, skulle i förvåg gifva sig luft mot hans offer, innan han kunnit att på lägenligt sätt pina, öfverbevisa, domfälla, halsbaga och bränna dem.

Sedan den första stortskuren af anklagelser mot de af pastorn utpekade kvinnorna hade fallit, kom, med den han ordnade och upptäckte dessa nästan dagligen ett eller annat af hans får och framhvar kärnfull, icke blott mot de ifrågavarande för häxeri misstänkta personerna, utan äfven mot andra, som hittills ej varit misstänkta. Ja, det hände, att en ung piga med vainsinnig fasa målad i sitt ansiktet, anklagade sig själf som häxa och på sina knän anropade Suenonius att frälsa hennes själ, om det ock skulle ske på kostnad af hennes jordiska lif. Farsoten grep omkring sig, Suenonius hjälpede; han såg floden svälla på förförande sätt och trodde sig böra tillgripa första bästa medel att få en dunn uppkastad mot böjerna. Han öfvergaf sin första, af lagman Skytte understödd plan att inhämta de vise männens i teologiska fakulteten och domkapitlets mening och beslut att med stöd af de talrika bevis, han ansåg sig äga, och den klara, som öfver allt bland folket upptändes, genast vid häradstinget anklaga Ingrid på Tallmossen och hennes dotter, samt Karin på Mon och de öfriga värst anskrifna kvinnorna för troldom och fördras skrymskamma fängslande.

Knappt hade detta beslut fattats, förrän han satte sig ned och skref följande bref till lagman Johan på Signildsberg.

"Högvälborne herre! Jag hafver förut tillskrifvit eder och sagt, af hvilka besvär minn tid är upptagen, så att jag ej hunnit besöka ert hus och muntligen meddela allt det märkliga, som jag, sedan vi sist rikades, har erfart. Nu skriver jag för att säga eder, att jag är betagen af stor ångslan, ty jag ser, att hela min hjord skall förföras, om jag måste droja och invänta befallningen, huru jag skall göra, från de fjärran varande öfverherdarne. Nej, jag måste själf gripa verket an, ty de förföras antal växer med hvarje dag, och mången, som varit god kristen, är nu såld af djävulen och evigt förtappad. Därför vill jag förbereda eder därpå, att jag genast ämnar vända mig till eder så som den lagliga myndigheten på stället och till eder inlämna en i laglig form uppsatt anklagesakt för troldom mot Ingrid på Tallmossen, hennes dotter Elin, och trenne andra kvinnor, hvaraf väl måste följa, enär troldom är lifssak, att de anklagade genast skola gripas, i hakte insättas och där förvaras, till dess de kunna inställas för häradstinget, antingen att detta hålles på utlyst tid eller att extrating för det viktiga målets afgörande beslutes. Min önskan är nu, att högvälborne Herren vill med budet sända mig formuläret för en laga åklagesakt af detta slag, då jag med Guds hjälp redan i morgon skall personligen öfverlämna den i högvälbornes herrens händer. Jag har dessutom att förkunna det sorgliga budskapet, att min hustru i dag svårt insjuknat, sedan hon i natt jämmert ridits af maran och plågats genom den gruffliga Ingrids tillskyndelse, samt att min son, enligt hvad ett bref från Strängnäs underrättat mig, illa skadas i sitt ena öga, då han med andra duktare slog trilla på skolgården. Dessa hemsökelse skola dock, lika litet som kons död afskräcka mig från mitt verk" etc.

Adolf var inne hos sin far, då detta bref kom. Lagmannen, som satt i plågad af gikt, i sin lästol, läste det, skakade på hufvudet och sade till sonen:

— Sätt dig och skrif!

Adolf skref efter sin fars föreläsning:

"Jag hör med verklig sorg, att ondskan med sådan brådska tager öfverhanden bland våra grannar, och måste gilla ert beslut, emun jag önskar, att de lärde och fromme herrarne i domkapitlet och teologiska fakulteten gifva oss ett rättensord för vårt handlingssätt, där upplysning annars icke kan vinnas. Men båda de lärne låta sig väl förena, ty om ni in-

sänder edra skrivelser till dem, så hinner nog svar komma, innan målet är ändadt, häst handlingarna i det samma skola tillställas höfrätten, innan dom får afkunnas. Det förekommer mig äfven, som om de för troldom anklagade få gå värdemälsed till sitt frände, enär de redan med ert förbundit sig med fienden till deras själar, utan måste väl en egen procedur i detta afseende föreskrivas. Det önskar formuläret, enligt hvilket ni vill uppsätta anklagesakter mot Ingrid på Tallmossen, hennes dotter Elin..."

— Hvad kommer åt dig? Är du sjuk?... Med dessa ord afbröt lagman Skytte sin dikten och fäste sin skarpa grå domareblick på sonen, som bleknat vid de sist framsagda orden, och hvars hand darrade, då han skulle nedskrifva dem.

— Ja, jag är illamående, stannade Adolf.

— Gör en ridt och låt den friska luften svalka dig, sedan du slutat mitt bref... Huru var sista punkten? — "Det önskar formuläret, enligt hvilket ni vill uppsätta anklagesakter mot Ingrid på Tallmossen, hennes dotter Elin..."

— Och de andra häxorna, fortfor lagmannen diktande, — finnes i sidan 97 i den bok, som jag härmeländer er, men det tillkommer icke eder att göra målet anhängigt, utan skall ni därom tillstå tilläggsamma, som i enlighet med 17 kapitlet Tingmalabalken är rättat kärande, om ej målsägande kärar. Dock står det edert fritt att själf kärä för eder genom troldom slagna och eder insjuknade hustru. Då sannolikheterna för de påbörjade brotten verkligt häro så många, skall det med första skridas till häktning af de ifrågavarande personerna, i synnerhet som församlingens lög och deras eget tryggnade mot allmogens själfhändsynas kräfvat det. Jag beklagar eder hjärtligt för de olyckor, som öfvergått edert hus, och önskar att ni som alltid för edert brinnande nit, som ej låter afskräcka sig genom svåra hemsökelse, som väl dock i sinom tid skola eller rikligen vedergrållas från höjden" etc.

Knappt var detta bref afsändt, förrän Adolf, som redan under dess afskrifning fattat sitt beslut, satte sig till häst och red till en vid gränsen af Signildsbergs ägor boende gammal soldat, som genom mångårig flit arbetat sig upp till en viss välgång och ägde en liten hemmanslott.

Den gamle Rolf hade en son, jämnårig med Adolf. De hade uppvuxit tillsammans och fattat en så broderlig tillgifvenhet för hvarandra, att lagman Skytte, då han iakttag detta förhållande och därtill fann, att soldatgossen visade en allvarig sinnesriktning och ovanliga anlag för studier, beslöt på Adolfs förbön bekosta hans uppfostran. Adolf och Erik, så hette Rolf son, följde hvarandra genom skolan och gymnasiet till universitetet, där denne senare snart slutade sina teologiska studier och prästvigdes.

Nu innehad en en ställning som predikant i Stockholm, där han gjort sig fördelaktigt känd som andlig taleare och än mer som praktisk kristen och vän af de fattige.

Men den egenskap, som Adolf mest uppskattade hos sin vän, var hans upplysta tänkesätt, vunnit ur ett af naturen klart förstånd, som yttermera odlats genom mångfaldiga studier och understöddes af ett ädel hjärta, som, där förstod det svek, fann det rätta. Han var öfvertygad, att den unge prästmannen på hans förbön gärna skulle öppna sitt hus till en fristad åt de olyckliga, som han ville rädda.

Rolf stod till Adolf i tacksamhetsskuld för Eriks uppfostran. Den gamle var dessutom med den starkaste tillgifvenhet fäst vid unge Skytte. Adolf hade som barn nästan dagligen besökt hans stuga och med förtjusning lyssnat till de härbärdsord, som krigsbussen var färdig att duka upp, hvarhelt sin blott fann äbbarare. Rolf hade lärt honom smärta och smida hästskor, handfara kläddar, rida och simma, och när Adolf uppväxte till yngling, var det Rolf hans lärare i alla de kunskaper en god jägare bör innehafva. Adolf var gubben lika kär som hans egen son, häst han hos den förre i lugr man fann den raskhet och det delfva med, som han framtid alla andra egenskaper aktade hos gossar.

Detta vänskapliga förhållande låt Adolf hoppas, att Rolf ej skulle afslå hans bön, som han till ingen annan hade vågat framställa. Han mottogs af gubben med ett kraftigt handslag, men hade knappt framställt sin önskan, förrän Rolf med upprepade skakningar af sitt grå hufvud försäkrade, att ingenting skulle förmå honom, Rolf, att räkna ett finger till två så oönskade och förskräckliga varelser räddning, undan välförtjänt straff.

Men Adolf låt ej afskrämma sig. Han tillbrakte en hel timme under den gamle soldatens tak med att förtälja allt hvad han visste om Ingrid och Elin, lefnadssöden; han skildrade dem som gudfruktiga och rättärdiga människor, hvilka kunskap i läkekonst och barnhärtiga bruk af denna kunskap misstänktes för häxeri; han beskref det olyckliga tillstånd, hvari de voro, huru innerligt mor och dotter älskade hvarandra och hur föndra andra än för sig själf räddades det rysliga öde, som helt säkert skulle drabba dem, oaktadt deras tadelösa skuld.

Adolf utvecklade en sådan valdighet, att Rolf, hvars hjärta röddes, han invände ännu, att eftersom de voro oskyldiga, skulle de väl också af domstolen frikännas, men Adolf visade på öfvertygande sätt, att ingenting kunde byggas på denna förhoppning.

— Min far, sade han, — skall verkställa rannsakingen; han är i förvåg öfvertygad om de anklagades brottslighet, och så samvetsgranna lönnare han är, skall denna öfvertygelse dock mot hans vilja inverka på rannsakingens gång, helst de skäl, som komma att anföras, äro sådana, att de ej kunna vederläggas af de anklagade. De varja på detta sätt öfverbevisa och därefter med pinsamma medel tvungna att vidgå sin brottslighet.

— Nå väl, sade Rolf, — ehuru detta är en färlig sak, hvaraf jag ingenting fattar mer, än att jag utsätter mig för stor fara, då jag blandar mig däri, så vill jag för herr Adolfs skull göra hvad jag kan. Må Gud förlåta mig, om jag i min enfald gör orätt!

Det varldt nu öfverenskommet, att Rolf följande kväll med hästar och vagn skulle stanna utanför Ingrids köja, hämta dess inboare och de saker de önskar medföra, samt, under iakttagande af största skyndsamtet och varsamhet, taga vägen till Stockholm. Så snart han kunnit utanför söeken, kunde han, om han tillfälligtvis anhölls och tillfrågades, utgifva de båda kvinnorna för sin hustru och dotter; för sådana skulle de äfven galla, när de kommit till Stockholm och funnit en fristad hos Adolfs barndomsvän, den unge prästmannen.

Till bestridande af de utgifter, som kunde ifrågakomma under resan, lammade Adolf Skytte Rolf en penningssumma. Själf ämnade han följande dag efter middagen sätta sig till häst, i ändamål att före åkvara i Stockholm och förbereda sin vän på kvinnornas ankomst.

Sedan detta var aftaladt, återvände Adolf med lättadt hjärta till Signildsberg.

Efter kvällsvarden, som tidigt af färdades i lagman Skyttes enkla hus, och sedan de flesta husets medlemmar gått till hvila, skyndade Adolf till Tallmossen för att delgifva Ingrid och Elin den plan han uppgjort. Vi ha redan omtalat hans besök därstädes. Innan han, efter midnattstiden åter infann sig på sitt rum i den ena flygeln af Signildsbergs hufvudbyggnad och trött af dagens sinnesrörelser öfverlämnade sig att en lugn sömn, hade Petrus redan vid det lilla fönstret, som vette åt trädgården, meddelat kammarjungfrun utgången af sina forskningar och därefter skyndat hem till Sjövik, utan att hafva ringaste aning om de händelser, som skulle följa af detta sejer.

TRETTONDE KAPITLET.

Lagman Skytte.

Då Johannas mottog de ifrigt väntade nyheterna af Petrus och öfverlyggt sig, att denne helbregda återvänt från sitt farliga ärende, hade fröken Maria ännu icke gått till hvila.

Den sköna flickan satt i sin lilla kammar framför nattdrinksbordet, höjd i en hvit, med speisar garnerad nattklädning, som lat lampans sken smeka de yppigt formade axlarna. Deras alabasterglans förhöjdes af de mörka silkeslena lockarne, som lösta ur sina bojar, svaltade i långa vågor ned öfver den snöhvita dräkten.

Hennes kinder voro bleka. Den flyende hälsan spred blott ett matt af skedskimmer dröfver... så matt som den återglänsa aftonrodnaden gäster öfver ängens liljor.

Hon doldt pannan i händerna och hade tillslutit ögonen. Från ögonhårens långa fransar föll mot kindernas ännu friska ruddning en skugga, som förhöjde uttrycket af oläglig smärta.

Antikens mästare, som visste att gifva själfva döden en ädel gestalt, skulle svärigen förmått framställa smärtan i en väpnare bild.

Ty i detta ögonblick var det icke mörka lidelser, som stormade i hennes barn. Hennes själs strängar klingade i dämpade, sorgbubbla sam ljud; hon öfverlämnade sig åt det ta vemod, hvaraf offeret kan njuta, medan det förtäres.

Nu öppnades dörren sakta, och Johannas inträdde. Hon visste, att hon var välkommen, men visste också, att hon ej finge låtsa därom. Hon stannade vid tröskeln och sade:

— Förlåt, goda fröken, att jag kommer så här, men jag såg ljussken från frökenas fönster och tänkte...

Maria borttorkade tårar, som stulit sig fram under de fälda ögonlocken och vände sig långsamt mot dörren.

— Hvarför är du ännu uppe, Johanna? sade hon. — avastor öfverlämnar du dig icke åt hvilan, du som kan det... — Aek, fröken vet ju, huru det är, sade Johanna. — Jag får ju aldrig träffa Petrus, utan att jag själfv mig till det!

Maria läste i Johannas ansikte, att hon bar en hemlighet, som var henne allt för tung.

— Nå, hvad hade du denna gång att säga Petrus eller han dig? Kammarjungfrun väntade på den ena eller en dylik fråga för att säga fram och sätta sig på en stol nära sin fröken.

— Fröken är rätt god, som vill höra mitt prat, hvissade hon; — men denna gång har jag iågot underligt att förtälja...

— Naväl? Har du sett spoken? — Aek, jag eller rättare Petrus har väl rönt hvad som värre är. Jag rikigt grufvar mig...

— Du gör mig nyfiken, sade Maria något lifligare. — Hvad har hänt? — Hven kunde tro det om herr Adolf! fortfor Johanna och sammanknäppte händerna till tecken af sin hjälpsn.

— Adolf? upprepade Maria hastigt och fäste sin dunkla blick på kammarjungfrun. — Berätta!... Skynda dig!

— Tyst, tala icke så högt, föra fröken! bad Johanna ängsligt. — Lagmannen kunde höra oss... Han sover nu så litet om nätterna... När gikten släpper honom, går han fram och tillbaka genom rummen... Jag hörde nyss ljudet af hans tofflor här näst intill...

— Men berättä då! utbrast Maria, omedveten om den häftighet hon förhöjde, och kramade hårdt Johannas arm.

Johanna började nu en berättelse, hvars längd obeskrifligt pinade Maria, ehuru den var gjord i ett så kort sammanhang, som kammarjungfruns herravälde öfver ord och saker kunde åstadkomma. När hon i slutet till det ögonblick, då de båda skadade upptäckte Adolf på landsvägen, hade Marias otålighet stigit till sin höjdpunkt.

— Säg Petrus honom gå dit in? frågade fröken Skytte och sänkte själf sina ögon mot golvet.

— Ja, visst gjorde han det. Och han såg väl mer än det, ty då han hade last en bön och tagit mod till sig, gick han fram och tittade in genom rutan. Vid speiseln satt Ingrid; bredvid henne stod den lilla häxan, hennes dotter, den där bleka och fela Elin, men herr Adolf gick fram och tillbaka på golvet med långa steg. Under bodet tyckte Petrus, att en stor orm låg hopkrupen. De samtalade med hvarandra, men Petrus kunde icke rätt höra hvad de sade. Men bäst de samtalade, tog den lilla häxan herr Adolf i hand... Kan fröken tänka sig maken?... och herr Adolf slog sina armar kring hennes hals och sade till henne något, som helt visst var mycket kärvaligt...

— Tyst, inföll Maria häftigt. — jag vill icke höra mer! Hennes hufvud sjöok mot barnen, som höjdes och sänktes vid hvarje anddrag, och lockarne föllo i rika böljor ned öfver hennes anlete för att välviljigt dolja dess dödliga blekhet.

— Min Gud! Goda fröken, hur är det fatt? frågade Johanna, som ej väntat denna verkan af sina ord. Maria sköt kammarjungfrun tillbaka, tryckte händerna mot pannan och utbrast i gråt.

— Aek, trösta sig, fröken Maria! bad Johanna. — Jag också är bekymrad för herr Adolfs själ, men ändå... Tyst, för all del! Jag bör lagmanrens steg i nästa rum... Om han hör oss...

(Forts.)

VIRKE,

RAMAR, DÖRRAR, PÅCKLADOR.

Äfven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,

NORWOOD, ——— MAN.

Imperial Bank of Canada

Kapital (inbetaldt) \$5,000,000. Reservkapital \$5,000,000.

Gällande intresse betalas å depositioner.

SPARBANKSAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och är betalbara i kronor.

HUFVUDKONTOR: Hörnet af MAIN St. och BANNATYNE Ave. N. G. Leslie, Manager.

NORTH END Filial: Hörn af Selkirk och Main St. W. A. Hebblewhite, Manager.

DR. PETER'S KURIKO

Är ett läkemedel af erkändt värde. Den är alldeles oläk alla andra mediciner. Den må hafva sina EFTERPÅNINGAR, men den FINNES INTE, som ersätter densamma.

Den renar blodet. Den befördr matsmältningen. Den verkar på levern. Den lugnar nervsystemet. Den stärker och upprättar.

Den är, kort sagt, en familjemedicin i ordets fulla betydelse och borde finnas i hvarje hushåll. Den kan icke erhållas å apoteken utan tillhandahållas allmänheten direkt genom särskilda agenter. Om ni icke känner någon agent, så skrif till de enda tillverkare och exportörer.

Dr. Peter Fahrney & Sons Co. 12-25 So. Wabash Ave. Chicago

Väggrappning

Genom att begagna "EMPIRE" väggrappningsprodukter vinnas de bästa resultat.

Vi tillverkar:

"EMPIRE" träfiberrappning

"EMPIRE" cementväggrappning.

"EMPIRE" eldfast rappning.

"EMPIRE" finrappning.

"GOLD DUST" finrappning.

"GILT EDGE" gipsrappning.

samt andra gipsprodukter.

Skrif efter beskrifningar och omdömen.

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, — MAN.

COPENHAGEN SNUFF

FÖRSÄLJNINGSGARANTI SAMT KVALITE OCH RENHET.

Vi äro villiga att utbyta detta paket Copenhagen Snuff mot hvilket som helst af våra snussorter och när som helst inom den tidsgräns som finnes angifven derå, förutsett emellertid att det lemnat vår fabrik. Fraktkostnader betalas af kunden på basis af vår prislista.

Endast fulla paket utbytas och vi måste underrättas om och godkänna afskedningen, innan denna företages.

COPENHAGEN SNUFF är tillverkad af den bästa, samla, högaramatiska bladtabak och absolut rena extrakt. Vid snusningsprocessen krävs! Vår tobaksens goda egenskaper och alla de bittra ämnen och syror som finnas i naturlig bladtabak borttagas.

COPENHAGEN SNUFF ÄR DET BÄSTA I VERLDEN BADE FÖR SNUSSNING OCH TUGGNING

American Snuff Company

Öfvanstående garanti finnes i hvarje ask Copenhagen Snuff.

Snusningsprocessen är ett på vetenskapliga grunder byggd beredande af tobaks i sin naturliga bruk. Den betyder för tobaken detsamma som kokning för föda och jäsnig för vin. Copenhagen Snuff användes hufvudsakligast för tuggning. Då det är smalt, ren, tobak, kvarhålls dess egenskaper bättre och dess bruk är ekonomiskt, enär det varar längre.

Om det ej finnes till salu i ert grannskap äro vi villiga sända hvilken önskad mängd af Copenhagen Snuff i 5 cents askar för det sedvanliga priset med förutbetald frakt till alla delar af Första Stater.

AMERICAN SNUFF COMPANY, Dept. S., 111 Fifth Avenue, New York, N. Y.